

**"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ এই পঢ়া হ'ল চ'ৰ্চ অফ ইনকাম (উপাৰ্জনৰ উৎস), এই পঢ়াৰ
দ্বাৰা 21 জন্মৰ কাৰণে উপাৰ্জনৰ বন্দোবস্ত হৈ যায়"**

***প্ৰশ্ন :- মুক্তিধামলৈ যোৱাটো উপাৰ্জন নে লোকচান?**

***উত্তৰ :-** ভক্তসকলৰ কাৰণে এইটোও উপাৰ্জন কিয়নো আধাকল্পৰ পৰা শান্তি-শান্তি বুলি বিচাৰি আহিছে। বহুত পৰিশ্ৰমৰ পিছতো শান্তি নাপালে। এতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা শান্তি পায় অৰ্থাৎ মুক্তিধামলৈ যায় সেয়েহে এয়াও আধাকল্পৰ পৰিশ্ৰমৰ ফল হৈ গ'ল সেইকাৰণে ইয়াকো উপাৰ্জন বুলি কোৱা হ'ব, লোকচান নহয়। তোমালোক সন্তানসকলেতো জীৱন মুক্তিলৈ যোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এতিয়া গোটেই বিশ্বৰ হিন্দী-জিওগ্ৰাফী (ইতিহাস-ভূগোল) নাচি আছে।

ওঁম্ শান্তি। অতি মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক পিতাই এইটোতো বুজাইছে যে আত্মাইহে সকলোবোৰ বুজি পায়। এই সময়ত তোমালোক সন্তানসকলক আত্মিক সৃষ্টিলৈ পিতাই লৈ যায়। সেইখনক কোৱা হয় আত্মিক দৈৱী সৃষ্টি, এইখনক কোৱা হয় পাৰ্থিৱ সৃষ্টি, মনুষ্য সৃষ্টি। সন্তানসকলে বুজি পায় দৈৱী সৃষ্টি আছিল, সেইখন দৈৱী মনুষ্যৰ পৰিত্ৰ সৃষ্টি আছিল। এতিয়া মনুষ্য অপৰিত্ৰ সেয়েহে সেই দেৱতাসকলৰ গায়ন পূজন কৰে। এইটো স্মৃতিত আছে যে যথাযথ প্ৰথমে বৃক্ষজোপাত এটাই ধৰ্ম হ'ব। বিৰাট ৰূপত বৃক্ষজোপাৰ ওপৰতো বুজাব লাগে। এই বৃক্ষজোপাৰ বীজৰূপ ওপৰত আছে। বৃক্ষজোপাৰ বীজ হ'ল পিতা, আকৌ যেনে বীজ তেনে ফল অৰ্থাৎ পাত ওলায়। এইটোও আচৰিত নহয়নে। কিমান সৰু বস্তু কিমান ফল দিয়ে। কিমান তাৰ ৰূপ পৰিৱৰ্তন হৈ থাকে। এই মনুষ্য সৃষ্টিৰূপী বৃক্ষজোপাক কোনেও নাজানে, ইয়াক কোৱা হয় কল্প বৃক্ষ, ইয়াৰ বৰ্ণনা মাত্ৰ গীতাতে আছে। সকলোৱে জানে গীতাই হৈছে এক নম্বৰ ধৰ্ম শাস্ত্ৰ। শাস্ত্ৰও ক্ৰমানুসৰি হয়। কেনেকৈ ক্ৰমানুসৰি ধৰ্মবোৰৰ প্ৰতিষ্ঠা হয় এইটোও কেৱল তোমালোকেহে বুজি পোৱা। অন্য কাৰো এই জ্ঞান নাথাকে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে পোন প্ৰথমে কোনটো ধৰ্মৰ বৃক্ষ হয়। পিছত তাত অন্যান্য ধৰ্মবোৰৰ বৃদ্ধি কিদৰে হয়। ইয়াক কোৱা হয় বিৰাট নাটক। সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত গোটেই বৃক্ষৰ জ্ঞান আছে। বৃক্ষজোপাৰ উৎপত্তি কেনেকৈ হয়, মুখ্য কথা হৈছে এইটো। দেৱী-দেৱতাসকলৰ বৃক্ষ এতিয়া নাই, অন্যান্য সকলোবোৰ ঠাল-ঠেঙুলি (শাখা-প্ৰশাখা) থিয় হৈ আছে। বাকী আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ ফাউণ্ডেশ্যন (ভেটি) নাই। এয়াও গায়ন আছে - এক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে, বাকী অন্য সকলো ধৰ্ম বিনাশ হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকে জানা কিমান সৰু দৈৱী বৃক্ষ হ'ব। তেতিয়া ইমানবোৰ ধৰ্ম নাথাকিবই। বৃক্ষ প্ৰথমতে সৰু হয় পিছত ডাঙৰ হৈ গৈ থাকে। বাঢ়ি-বাঢ়ি এতিয়া কিমান ডাঙৰ হৈ গ'ল। এতিয়া ইয়াৰ আয়ুস পুৰা হয়। ইয়াৰ লগত বনেন দ্ৰী (বট গছ)ৰ দৃষ্টান্ত বহুত ভালদৰে বুজোৱা হয়। এয়াও গীতাৰ জ্ঞান হয় যিটো পিতাই তোমালোকক সন্মুখত বহি শুনায়, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক ৰজাৰো ৰজা হোৱাগৈ। আকৌ ভক্তিমাৰ্গত এই গীতা শাস্ত্ৰ আদি ৰচিব। এইখন অনাদি ড্ৰামা (নাটক) ৰচি থোৱা আছে। পুনৰ এনেকুৱাই হ'ব। আকৌ যি-যি ধৰ্ম স্থাপন হ'ব সেইবোৰৰ নিজৰ শাস্ত্ৰ থাকিব। শিখ ধৰ্মৰ নিজৰ শাস্ত্ৰ, খ্ৰীষ্টান আৰু বৌদ্ধসকলৰ নিজৰ শাস্ত্ৰ থাকিব। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত গোটেই বিশ্বৰ হিন্দী-জিওগ্ৰাফী (ইতিহাস-ভূগোল) নাচি আছে। বুদ্ধিয়ে জ্ঞান নৃত্য কৰি আছে। তোমালোকে গোটেই বৃক্ষ জোপাৰ বিষয়ে জানি গৈছা। কেনেকৈ ধৰ্মবোৰ আহি থাকে, কেনেকৈ বৃদ্ধি পাই থাকে। আকৌ নিজৰ এক ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হয়, বাকী সকলো শেষ হৈ যায়। গোৱা হয় - জ্ঞান সূৰ্য উদিত হ'ল.... এতিয়া একেবাৰে অন্ধকাৰ হৈ আছে নহয় জানো। কিমান অনেক মনুষ্য আছে, পিছত ইমানবোৰ নাথাকিব। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্যত ইমানবিলাক নাছিল। পুনৰ এক

21-09-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হ'বই। এই জ্ঞান পিতাহে আহি শুনায়। তোমালোক সন্তানসকলে আহি উপাৰ্জন কৰিবৰ কাৰণে কিমান জ্ঞানৰ পাঠ পঢ়া। পিতা শিক্ষক হৈ আহে সেয়েহে আধাকল্প তোমালোকৰ উপাৰ্জনৰ বন্দোবস্ত হৈ যায়। তোমালোক বহুত ধনৱান হৈ যোৱা। তোমালোকে জানা যে এতিয়া আমি পঢ়ি আছোঁ। এয়া হৈছে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ পঢ়া। ভক্তিক অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন বুলি কোৱা নহয়। ভক্তিত মনুষ্যই যিবোৰ পঢ়ে, তাৰ পৰা লোকচানহে হয়। ৰত্ন হৈ নাযায়। জ্ঞান ৰত্নৰ সাগৰ এজন পিতাকেই কোৱা হয়। বাকী সেয়া হৈছে ভক্তি। তাত কোনো ধৰণৰ এইম-অবজেষ্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) নাই। উপাৰ্জন নহয়। উপাৰ্জনৰ কাৰণেতো বিদ্যালয়ত পঢ়ে। আকৌ ভক্তি কৰিবলৈ গুৰুৰ ওচৰলৈ যায়। কোনোৱে যৌৱন কালতে গুৰুৰ ওচৰলৈ যায়, কোনোৱে বুঢ়াকালত গুৰুৰ ওচৰলৈ যায়। কোনোৱে সৰু কালতেই সন্ন্যাস লৈ লয়। কুম্ভ মেলালৈ কিমান আহে। সত্যযুগততো এয়া একোৱেই নাথাকিব। তোমালোক সন্তানসকলৰ স্মৃতিত এই সকলোবোৰ কথা আহি গ'ল। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ বিষয়ে তোমালোকে জানি গ'লা। তেওঁলোকেতো কল্পৰ আয়ুসেই দীঘলীয়া কৰি দিলে। ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিলে। জ্ঞান নাই। পিতা আহি অজ্ঞান নিদ্ৰাৰ পৰা জগাই তোলে। এতিয়া তোমালোকৰ জ্ঞানৰ ধাৰণা হৈ গৈ থাকে। বেতেৰি ভৰি গৈ থাকে। জ্ঞানৰ দ্বাৰা উপাৰ্জন হয়, ভক্তিৰ দ্বাৰা লোকচান হয়। সময়ত যেতিয়া লোকচানৰ সময় পুৰা হয় তেতিয়া পিতা উপাৰ্জন কৰাবলৈ আহে। মুক্তিলৈ যোৱা - সেয়াও উপাৰ্জন হয়। শান্তিতো সকলোৱে বিচাৰি থাকে। শান্তি দিওঁতা বুলি ক'লে বুদ্ধি পিতাৰ ফালে গুচি যায়। এনেকৈ কয় - বিশ্বত শান্তি হওঁক, কিন্তু সেয়া কেনেকৈ হ'ব - সেইটো কোনেও নাজানে। শান্তিদাম, সুখদাম যে বেলেগ-বেলেগ সেয়াও নাজানে। যি প্ৰথম নম্বৰৰ তেৱোঁ একো নাজানিছিল। এতিয়া তোমালোকৰ গোটেই জ্ঞান আছে। তোমালোকে জানা - আমি এই কৰ্মক্ষেত্ৰত কৰ্মৰ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছোঁ। ক'ৰ পৰা আহিছোঁ? ব্ৰহ্মলোকৰ পৰা। নিৰাকাৰী সৃষ্টিৰ পৰা এই সাকাৰী সৃষ্টিত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছোঁ। আমি আত্মাসকল অন্য ঠাইৰ নিবাসী। ইয়াত এই 5 তত্বৰ শৰীৰ থাকে। শৰীৰ আছে বাবে আমি কথা ক'ব পাৰো। আমি হৈছো চৈতন্য ভূমিকা পালন কৰোঁতা। এতিয়া তোমালোকে এনেকৈ নোকোৱা যে ড্ৰামাৰ আদি-মধ্য-অন্তক আমি নাজানো। আগতে নাজানিছিল। নিজৰ পিতাক, নিজৰ ঘৰক, নিজৰ ৰূপক যথার্থ ৰীতিৰে নাজানিছিল। এতিয়া জানা যে আত্মাই কেনেকৈ ভূমিকা পালন কৰি থাকে। স্মৃতি আহিছে, আগতে স্মৃতি নাছিল।

তোমালোকে জানা যে সত্য পিতাইহে সত্য শুনায়। যাৰ দ্বাৰা আমি সত্য খণ্ডৰ মালিক হৈ যাওঁ। সত্যৰ বিষয়ে সুখমণিতো (শিখসকলৰ শান্তিৰ ভজন) আছে। সত্য বুলি কোৱা হয়- সত্য খণ্ডক। দেৱতাসকল সকলোৱে সত্য কওঁতা হয়। সত্য শিকাওঁতা হৈছে পিতা। তেওঁৰ মহিমা চোৱা কিমান। গায়ন কৰি অহা মহিমা তোমালোকৰ কামত আহে। শিববাবাৰ মহিমা কৰে। তেওঁৰেই বৃক্ষজোপাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ বিষয়ে জানে। সত্য পিতাই শুনায় গতিকে তোমালোক সন্তানসকল সত্য হৈ যোৱা। সত্য খণ্ডও তৈয়াৰ হৈ যায়। ভাৰত সত্য খণ্ড আছিল। এক নম্বৰ আটাইতকৈ উচ্চ তীৰ্থও এই ভাৰতেই কিয়নো সকলোৰে সংগতি কৰোঁতা পিতা ভাৰতলৈহে আহে। এক ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হয়, বাকী সকলোবোৰৰ বিনাশ হৈ যায়। পিতাই বুজাইছে - সূক্ষ্মলোকত একো নাই। এই সকলোবোৰৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়। ভক্তি মাৰ্গতো সাক্ষাৎকাৰ হয়। সাক্ষাৎকাৰ নোহোৱাহেঁতেন ইমান মন্দিৰ আদি কেনেকৈ হ'লহেঁতেন! পূজা কিয় কৰিলেহেঁতেন। সাক্ষাৎকাৰ কৰে, অনুভৱ কৰে যে এয়া চৈতন্য আছিল। পিতাই বুজায় - ভক্তিমাৰ্গত যিবোৰ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰে, যিবোৰ তোমালোকে দেখিছা, শুনিছা সেই সকলোবোৰ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। চক্ৰ ঘূৰিয়েই থাকে। জ্ঞান আৰু ভক্তিৰ খেল ৰচি থোৱা আছে। সদায় কয় - জ্ঞান, ভক্তি, বৈৰাগ্য। কিন্তু সবিশেষ একোৱেই নাজানে। পিতাই বহি বুজায় - জ্ঞান হৈছে দিন, ভক্তি হৈছে ৰাতি। বৈৰাগ্য হৈছে ৰাতিৰ। পুনৰ দিন হয়। ভক্তিত হৈছে দুখ সেয়েহে তাৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য

21-09-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

উপজে। সুখৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য বুলিতো কোৱা নহয়। সন্ন্যাস আদিও দুখৰ কাৰণে লয়। বুজি পায় পবিত্ৰতাত সুখ আছে সেয়েহে স্ত্ৰীক ত্যাগ কৰি গুচি যায়। আজিকালিতো ধনৱানো হৈ গৈছে কিয়নো সম্পত্তি নোহোৱাকৈতো সুখ পাব নোৱাৰে। মায়াই প্ৰহাৰ কৰি জংঘলৰ পৰা পুনৰ চহৰলৈ লৈ আনে। বিবেকানন্দ আৰু ৰামকৃষ্ণ এই দুজন মহান সন্ন্যাসী হৈ গৈছে। সন্ন্যাসৰ শক্তি ৰামকৃষ্ণৰ আছিল। বাকী বিবেকানন্দই ভক্তিৰ বিষয়ে বুজাইছিল আৰু অভ্যাস কৰাইছিল। দুয়োজনৰে কিতাপ আছে। কিতাপ যেতিয়া লিখে তেতিয়া একাগ্ৰচিত হৈ বহি লিখে। ৰামকৃষ্ণই যেতিয়া নিজৰ জীৱনবৃত্তান্ত লিখিছিল তেতিয়া শিষ্যসকলকো কৈছিল তোমালোক গৈ দূৰত বহা। তেওঁ বহুত তীক্ষ্ণ কাঢ়া সন্ন্যাসী আছিল, নামো বহুত আছে। পিতাই এনেকৈ নকয় যে স্ত্ৰীক মাতৃ বুলি কোৱা। পিতাইতো কয় তেওঁলোককো আত্মা বুলি ভাবা। আত্মাতো সকলো ভাই-ভাই হয়। সন্ন্যাসীসকলৰ কথা বেলেগ। তেওঁলোকে স্ত্ৰীক 'মা' বুলি ভাবে। মাতৃৰ বহুত প্ৰশংসা কৰিছে। এয়া জ্ঞানৰ ৰাস্তা, বৈৰাগ্যৰ কথা বেলেগ। বৈৰাগ্যত আহি স্ত্ৰীক 'মা' বুলি ভাবিলে। মাতা শব্দটিত বিকাৰী দৃষ্টি নাথাকে। ভনী বুলিলেও বিকাৰী দৃষ্টি আহিব পাৰে, মাতা বুলিলে কেতিয়াও বেয়া খেয়াল (ভাৱনা) উদয় নহয়। পিতাৰ কন্যাৰ প্ৰতিও বিকাৰী দৃষ্টি যাব পাৰে, 'মা'ৰ প্ৰতি কেতিয়াও নাযায়। সন্ন্যাসীসকলে স্ত্ৰীক 'মা' বুলি ভাবিবলৈ ল'লে। তেওঁলোকৰ কাৰণে এনেকৈ নকয় যে সৃষ্টি কেনেকৈ চলিব, জন্ম কেনেকৈ হ'ব? সেয়াতো এজনৰ বৈৰাগ্য উপজিল, 'মা' বুলি কৈ দিলে। তেওঁলোকৰ মহিমা চোৱা কিমান কৰা হয়। ইয়াত ভাই-ভনী বুলি কলেও বহুতৰ দৃষ্টি যায় সেই কাৰণে পিতাই কয় - ভাই-ভাই বুলি ভাবা। এয়া হ'ল জ্ঞানৰ কথা। সেয়া হ'ল এজনৰ কথা, ইয়াততো প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান অনেক ভাই-ভনী আছে। পিতা বহি সকলো কথা বুজায়। এৰোঁতো শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িছে। সেইটো ধৰ্মই হৈছে বেলেগ নিবৃত্তি মাৰ্গৰ, কেৱল পুৰুষসকলৰ কাৰণে। সেয়া হ'ল হৃদৰ বৈৰাগ্য, তোমালোকৰতো গোটেই বেহদৰ সৃষ্টিৰ পৰা বৈৰাগ্য। সংগমতেই পিতা আহি তোমালোকক বেহদৰ কথা বুজায়। এতিয়া এই পুৰণা সৃষ্টিৰ পৰা বৈৰাগ্য কৰিব লাগে। এইখন বহুত পতিত ছিঃ ছিঃ সৃষ্টি। ইয়াত শৰীৰ পাৱন হ'ব নোৱাৰে। আত্মাই নতুন শৰীৰ সত্যযুগতহে লাভ কৰিব পাৰে। যদিও ইয়াত আত্মা পবিত্ৰ হয়, কিন্তু শৰীৰ তথাপিও অপবিত্ৰ হৈ থাকে, যেতিয়ালৈকে কৰ্মাতিত অৱস্থা নহয়। সোণত খাদ পৰিলে অলংকাৰো খাদযুক্ত হয়। খাদ আঁতৰি গ'লে অলংকাৰো শুদ্ধ হ'ব। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই সতাপ্ৰধান। তোমালোকৰ আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই তমোপ্ৰধান ক'লা। আত্মা কাম চিতাত বহি ক'লা হৈ গৈছে। পিতাই কয় - পুনৰ মই আহি ক'লাৰ পৰা বগা কৰি তোলোঁ। এয়া সকলো জ্ঞানৰ কথা। বাকী পানী আদিৰ কথা নহয়। সকলোৱে কামচিতাত বহি পতিত হৈ গৈছে সেয়েহে ৰাখি বন্ধা হয় যে পবিত্ৰ হোৱাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰা।

পিতাই কয় - মই আত্মাসকলৰ লগত বাৰ্তালাপ কৰো। মই আত্মাসকলৰ পিতা হওঁ, যাক তোমালোকে স্মৰণ কৰি আহিছা - পিতা আহা, আমাক সুখধামলৈ লৈ ব'লা। দুখ হৰণ কৰা, কলিযুগত হৈছে অপাৰ দুখ। পিতাই বুজায় - তোমালোক কামচিতাত বহি ক'লা তমোপ্ৰধান হৈ গ'লা। এতিয়া মই আহিছো - কাম-চিতাৰ পৰা নমাই জ্ঞান-চিতাত বহুৱাবৰ কাৰণে। এতিয়া পবিত্ৰ হৈ স্বৰ্গলৈ যাব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাই আকৰ্ষণ কৰে। পিতাৰ ওচৰলৈ যুগল আহে - এজন আকৰ্ষিত হয়, আনজন নহয়। পুৰুষজনে ততালিকে কৈ দিলে - আমি এই অন্তিম জন্মত পবিত্ৰ হৈ থাকিম, কাম-চিতাত নুঠোঁ। এনেকুৱা নহয় যে নিশ্চয় হৈ গ'ল। নিশ্চয় যদি হ'লহেঁতেন তেনেহ'লে বেহদৰ পিতালৈ চিঠি লিখিলেহেঁতেন, সংযোগত থাকিলেহেঁতেন। বাবাই শুনিবলৈ পায় যে তেওঁলোক পবিত্ৰ হৈ থাকে কিন্তু নিজৰ ধাণ্ডা আদিতোই মচণ্ডল হৈ থাকে। পিতাৰ স্মৃতিয়ে বা ক'ত আছে। এনেকুৱা পিতাকতো বহুত স্মৰণ কৰিব লাগে। স্ত্ৰী-পুৰুষৰ নিজৰ মাজত কিমান স্নেহ থাকে, পতিক কিমান স্মৰণ কৰি থাকে। বেহদৰ পিতাকতো সকলোতকৈ

21-09-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

বেছি স্মৰণ কৰিব লাগে। গায়নো আছে নহয় - স্নেহ কৰা বা অৱহেলা কৰা, মই হাত কেতিয়াও এৰি নিদিওঁ। এনেকুৱা নহয়, ইয়াত আহি থাকিব লাগে, সেয়াতো আকৌ সন্ধ্যাস হৈ গ’ল। ঘৰ-সংসাৰ এৰি ইয়াত আহি থাকিব। তোমালোককতো কোৱা হয় গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পবিত্ৰ হোৱা। এয়াতো প্ৰথমতে ভাট্টী তৈয়াৰ কৰিবলগীয়া আছিল য’ৰ পৰা ইমানবোৰ তৈয়াৰ হৈ ওলাল, তেওঁলোকৰো বহুত ভাল বৃত্তান্ত আছে। যিসকল পিতাৰ হৈ যজ্ঞত থাকি আত্মিক সেৱা নকৰে তেওঁলোক গৈ দাস-দাসী হয়গৈ, আকৌ শেষৰ ফালে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসাৰে মুকুট (তাজ) পাই যায়। তেওঁলোকৰো বংশ থাকে, প্ৰজাত আহিব নোৱাৰে। বাহিৰৰ কোনোবা আহি ভিতৰৰ হৈ যাব নোৱাৰে। বল্লভাচাৰীয়ে বাহিৰৰ সকলক কেতিয়াও ভিতৰলৈ আহিব নিদিয়। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। জ্ঞান হৈছে চেকেণ্ডৰ, তেন্তে পিতাক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কয় কোৱা হয়? বুজায়েই থাকে অন্তিমলৈকে বুজায়েই থাকিব। যেতিয়া ৰাজধানী স্থাপনা হৈ যাব তোমালোক কৰ্মাভীত অৱস্থালৈ আহি যাবা তেতিয়া জ্ঞান পুৰা হৈ যাব। হওতে চেকেণ্ডৰ কথা তথাপিও বুজাবলগীয়া হয়। হৃদৰ পিতাৰ পৰা হৃদৰ সম্পত্তি, বেহুদৰ পিতাই বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। তোমালোকে সুখধামলৈ গ’লে তেতিয়া বাকী সকলোৱে শান্তিধামলৈ গুচি যাব। তাতো সুখেই সুখ। এয়াতো সন্তোষৰ কথা যে পিতা আহিছে। আমি ৰাজযোগৰ (পঢ়াৰ) দ্বাৰা নতুন সৃষ্টিৰ মালিক হৈ আছো। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) এই পতিত ছিঃ ছিঃ সৃষ্টিৰ পৰা বেহুদৰ বৈৰাগী হৈ আত্মাক পবিত্ৰ কৰি তুলিবৰ বাবে পুৰা-পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এজন পিতাৰ আকৰ্ষণতে থাকিব লাগে।
- (2) জ্ঞানৰ ধাৰণাৰে নিজৰ বেতেৰি ভৰপূৰ কৰিব লাগে। জ্ঞান ৰত্নৰ দ্বাৰা নিজক ধনৱান কৰি তুলিব লাগে। এতিয়া উপাৰ্জন কৰাৰ সময় সেয়েহে লোকচানৰ পৰা সাৱধান হ’ব লাগে।

***বৰদান:-** পিতা আৰু বৰদাতা এই ডবল (দ্বৈত) সম্বন্ধৰ দ্বাৰা ডবল প্ৰাপ্তি কৰোঁতা সদায় শক্তিশালী আত্মা হোৱা

সৰ্বশক্তি পিতাৰ সম্পত্তি আৰু বৰদাতাৰ বৰদান হয়। পিতা আৰু বৰদাতা - এই ডবল সম্বন্ধৰ দ্বাৰা প্ৰত্যেক সন্তানৰ এই শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাপ্তি জন্মতেই হয়। পিতাই জন্মতেই বালক তথা সৰ্ব শক্তিৰ মালিক কৰি তোলে। তাৰ লগতে বৰদাতাৰ সম্বন্ধত জন্ম হওঁতেই মাপ্তৰ সৰ্বশক্তিমান কৰি “সৰ্বশক্তি ভৱ”ৰ বৰদান দি দিয়ে। সেয়েহে এজনৰ দ্বাৰা এই ডবল অধিকাৰ পোৱা বাবে সৰ্বদা শক্তিশালী হৈ যোৱা।

***শ্লোগান:-** দেহ আৰু দেহৰ লগতে পুৰণা স্বভাৱ, সংস্কাৰ বা দুৰ্বলতাৰ পৰা উপৰাম হোৱাটোৱে বিদেহী হোৱা।

ওঁম্ শান্তি!!
